

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών καὶ πέμπτον ἄριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Δεκεμβρίου δωδεκάτη,
νέα μῆνις τοῦ Κορφαίτη.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιά καὶ ἑνδιακόσια,
νέα πλάσις ὅτ' ἀνέφη πετώσα.

Χίλια καὶ ἑκατὸν ἓνα
καὶ ὅλ' ἀνακατωμένα.

Μὰ λύρα καὶ πάλι τὸν Σύνδεσμο ψάλλει.

Εἰς τοῦ Συνδέσμου τὸ πλευρὸ σαλπίζω· γρηγορεῖτε
ὅτ' ὁ Σύνδεσμος πιστεύετε, ὅτ' ὁ Σύνδεσμος θαρρεῖτε,
καὶ ἅς βασιλεύῃ σύνεσις, ἅκρα δικαιοσύνη,
καὶ μεγαλοφροσύνη.

Εἰς τοῦ Στρατοῦ τὸν Σύνδεσμο ξαναφρονάζω· χαῖρε,
σύ δεῖξου μεγαλόφυχος καὶ τὴν γαλήνη φέρε,
καὶ τὴν σημαία σήκωνε τῶν ἰδεῶν ὑψηλά
χωρὶς ν' ἀφήσῃς μιὰ στιγμὴ νὰ πέσῃ χαμηλά.

Με σύμβολα παρθενικά σέ Παρθενῶνας στέκα,
κτίζε καὶ ἀνόρθωνε ναοὺς καὶ τὰ σαθρὰ πελέκα.

Σὺ σ' τῆς ιδέας τὸν βωμὸ
τὸν μικρολόγο τὸν θυμὸ
σὰν κραταῖος θυσίαζε.

Ἐξέλεγχε παντοῦ δριμύς,
σπρῶχνε σέ Στάδια τιμῆς,
καὶ σφρίγα καὶ ἐνθουσίαζε.

Στίχοι περὶ τῆς κρίσεως καὶ σάλος Κυβερνήσεως.

Φ.—

ὦ τῆς φρικτῆς ἡμέρας!
ὦ τῆς φρικτῆς Δευτέρας,
ποῦ σάλος τοὺς πατέρας
ἐτάραξε δεινός,
καὶ ἐκλόνησε τὴν κτίσιν
καὶ Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν
μεγάλον γεγονός.

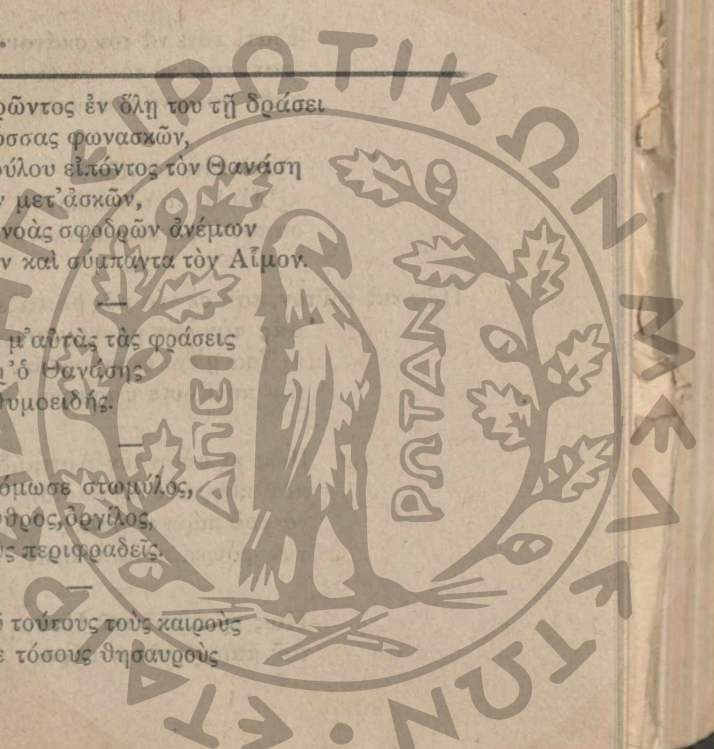
Μετὰ τὰς ἐπιθέσεις καὶ τὰλλα τὰ παντοῖα
κατὰ τοῦ κυρ Θανάση τοῦ Περισευματία,
ζητούντων τῶν πατέρων μετὰ παροξυσμοῦ
τὸ τεῦχος τοῦ σωτήρος Προϋπολογισμοῦ,
καὶ τούτου, Περικλέτο, τοῦ τεύχους δηλαδὴ,
μὴ διδομένου σ' ἓνα καὶ σ' ἄλλον εὐφραδῇ.

Τοῦ Παρλαμέντου δρῶντος ἐν ὅλῃ τῇ δράσει
μὲ γλώσσας φρονασκῶν,
τοῦ Κώστ' Ἀγγελοπούλου εἰπόντος τὸν Θανάση
Αἴολον μετ' ἄσκῶν,
ἐξαπολούντα τώρα πνοὰς σφοδρῶν ἀνέμων
ἀνὰ τὴν Ρωμηοσύνην καὶ συμπάντα τὸν Αἴμον.

Ἀφοῦ μ' αὐτὰς τὰς φράσεις
ἐγίνε καὶ ὁ Θανάσης
λέων θυμοειδής.

Κι' ἐστόμωσε σταφυλὸς,
κατέρων ἄθος, ὀργίλος,
πολλοὺς περιφραδεῖς.

Ἀφοῦ τοῦτους τοὺς καιροὺς
βρῆκε τόσοις θησαυροῖς

κεκρυμμένους, ανέλιπτος,
γιὰ τοὺς γλάρους τοὺς ἀπλήστους.

Ἄφοῦ τώρα κεχηγῶς
βλέπεις οφθαλμοφανῶς
τοὺς θριάμβους τοῦ Θανάση.

Ἄφοῦ φέρνει τόσα πλούτη,
Περικλῆ, κι' ἀπ' τὸ μπαρουτί,
κι' ἄλλα τόσ' ἀπὸ τὰ δάση.

Ἄφοῦ βγάζει, βρὲ κανάγια,
θησαυροὺς κι' ἀπὸ τὰ σκάγια,
κι' ἀπὸ κάθε τρακατροῦκα κι' ἀπὸ κάθε βαρελότο,
ποῦ μεγάλο κάνει κρότο.

Ἄφοῦ βγάζει κι' ἀπ' τὰ μπέλια,
καὶ ξαπλώνει σὲ βαρέλια
λιγωμένος ἀπ' τὰ γέλοια.

Ἄφοῦ βγάζει, Περικλέτο, κι' ἀπὸ ζάχαρες καὶ γλύκες,
καὶ καθένas τοῦ φωνάζει: τόσα πλούτη ποῦ τὰ βρῆκες!
Ἄφοῦ βγάζει, Περικλῆ, κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τουλούμια,
καὶ θὰ τρώμε δωρεὰν μόνο τὰ ραχὰτ-λουκούμια.

Ἄφοῦ στίβει καθεμιὰ,
Περικλῆ, κληρονομιά,
ἀφοῦ βγάζει κι' ἀπὸ τούτη,
ἀφοῦ βγάζει κι' ἀπ' ἐκείνη,
ποῦ μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ θὰ γίνη
τὸ μῆλὸ μας σὰν κουρκούτι.

Ὅταν βλέπης κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ὅταν βλέπης κι' ἀπ' ἐκεῖ
περισσεύματα σωστά, θησαυροὺς μὲ τὸ σακί,
ποῦ σοῦ λένε νὰ μὴν πᾶς μέσα σ' τὴν Ἀμερική.

Ὅταν τώρα μ' ὅλ' αὐτὰ
τοῦ Λοκροῦ τὰ ντοκουμέντα
ξεχειλίζουν τὰ λεφτὰ
μὲς σ' τὰ τόσα φαλιμέντα.

Σὰν τὸν βλέπης ἰδρωμένο πλούτη νὰ βυσσοδομῇ
καὶ μ' ἐκεῖνα ν' ἀγταναγάζη,
σὰν τὸν βλέπης νὰ μᾶς βγάξη
κι' ἀπὸ τσίπουρα ζουμί.

Γιατὶ τότε νὰ τὸν σκάνουν;
γιατὶ τότε νὰ τὸν κάνουν
κάθε τόσο νὰ μαλλώνη;

Γιατὶ τότε νὰ γελοῦν
κι' Αἰόλο νὰ τὸν καλοῦν,
σαπουνόφουσκα, μπαλόνι;

Πῶς καὶ τοῦτον, ποῦ σὲ γέα μᾶς βαπτίζει κολυμβήθρα,
μᾶς τὸν λένε μπορμπουλήθρα,
κι' ἴσα μ' ἕνα φουντουκάκι
τὸν ποτίζουνε φαρκάκι;

Πῶς κι' αὐτὸν τὸν Ἀρχιμήδη,
ποῦ κουρεύει τὸν κασίδη
νὰ τοῦ πάρη τὸ μαλλί,
τὸν φουρκίζουνε πολλοί;

Πῶς κι' αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρα
τοῦ παρاريχτήκαν τώρα;

πῶς τοξεύουν τόσα βέλη κατ' αὐτοῦ τοῦ φιλοπόνου
δρῶντος μὲ τὸ παραπάνω,
καὶ τὸν λένε τοῦ Βαρόνου
τοῦ Κατέρς ἀεροπλάνο;

Πῶς κι' αὐτοῦ τοῦ Προμηθέως, Περικλέτο πατριώτη,
μὲ φωναῖς καὶ παραλίπαις
τοῦ ριχτήκαν κατὶ γῆρας,
καὶ τοῦ τρώνε τὸ σηκότι;

Πῶς τὰ τόσα του τὰ πλούτη
φαίνονται σ' αὐτούς, φαφούτη,
σὰν προβλήματα καὶ γρίφοι;

Καὶ σ' τὸν Καύκασο ὕψηλὰ
μὲ πειράγματα πολλὰ
τὸν καρφόνουν τὸν ἐρίφη;

Πῶς ἀφηνιάζουν ἔτσι σὰν Ἀράπικαις φοράδες,
μήπως φταίη κι' ὁ Θανάσης
ἂν δὲν ἔχωμε παραδες
εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις;

Μὲς σ' τὴν ἀναπαραδιὰ
πῶς νὰ βγοῦνε θησαυροί;...
τόσα μπόρσεσε νὰ βρῇ,
τόσα βρῆκε, βρὲ παιδιὰ.

Γιατὶ σκούζουν κουνενέδες
τῆς Βουλῆς τῆς Μιχαλοῦς;
μήπως τάχα ναργιλέδες
δὲν ἐκάπνισε πολλούς,
γιὰ νὰ φέρη, βρὲ βουβάλι,
τὴν μὴν ἄκρη μὲ τὴν ἄλλη;

Μὴ τάχα δὲν τὸν βρῆκε καὶ τοῦτον τὸ ξημέρωμα
μὲ μοῦτρα γιὰ σιδέρωμα,
κι' ἐνῶ καθένas πέφτει σ' τὸν ὕπνο τὸν γλυκὺ
αὐτὸς σ' τὸν ναργιλέ του δὲν βάζει τουμπεκί;

Μήπως κι' αὐτὸς μονάχος μὲς σ' τῆς νυκτὸς τὰ σκότη
σὰν τὴν Σαπφῶ δὲν εἶπε πολλάκις, πατριώτη;
Δέδυνεν ἂν σελάνα, δέδυναν καὶ πλειάδες,
ἐγὼ δὲ μόνος ρέβω
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρεῖα
λαχταριστοὺς παραδες;

Λαπαθιώτης σπιρουνάτος, Θεοτόκης σκαρπινάτος.

Φ.— Τί τρομερὸν ἐσπέρας
ἐκεῖνο τῆς Δευτέρας.

Ὁ Λαπαθιώτης θυμωθεὶς ἀνέκραξε μὲ τόνον
πῶς ἔχομεν ἐρείπια στρατεύματος καὶ μόνον,
καὶ πῶς τὰ μέτρα τὰ πολλὰ τῆς νεωτέρας δράσεως
τὰ κρίνουν δίχως τῶραγον ἐκεῖνο τῆς δράσεως.

Λοιπὸν τὸ τεῦχος δώστε μᾶς, σκούζουν αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι,
χωρὶς τὸ τεῦχος τίποτα δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνη.
Ζητοῦν τὸ τεῦχος... πλὴν καθεὶς ματαίως τὸ ζητεῖ...
ζητοῦν καὶ τὴν Πεντάτευχο, δὲν ἔρχεται κι' αὐτή.

Πλὴν ὁ τῶν ὅπλων Ὑπουργὸς ἐξήστραπτε κι' ἐβρόντα
κι' ἀράβησαν τὰ τεῦχη του μετὰ πατάγου, βλάμη,
κι' ἐπείραξε τὸν Κόντε μᾶς μὲ τρόπο κι' ἀπὸ σπόντα
κι' εἶπε γι' αὐτὸν φῶς φανερά πῶς νοῦ δὲν ἔχει δράμι.

Τοῦτου θεωρηθέντος πολὺ προσβλητικοῦ
καθ' ὅλου τοῦ ποιμνίου τοῦ Θεοτοκικοῦ,
ἔφυγαν ἐκ τῆς σάλας οἱ Θεοτοκικοί,
μὰ τῶκοψαν κουμποῦρι μ' αὐτοὺς κι' οἱ Ραλλικοί,
κι' ἄλλοι, βρὲ Περικλέτο, δὲν ἔμειναν ἐκεῖ
παρὰ τῶν θεωρεῖων καμπόσοι λαϊκοί.

Κι' ὁ Λαπαθιώτης πρὸς ἡμᾶς τοὺς λαϊκοὺς ἐστράφη
κι' εἶπε πῶς σ' τὰ σπιδούγνια του τοὺς βουλευτὰς τοὺς γράφει,
κι' ὅτι πρὸς μόνον τὸν λαὸν τὸν λόγον ἀποτείνει,
κι' εἶδα ταῦτ' αὐτῶν βουλευτῶν νὰ γίνουν τελατίνι.

Τὶ προσβολὴ δευτέρα
τῆς πρώτης χειροτέρα
κλονίζει τὸν αἰθέρα.

Τότε καθένas λαϊκὸς κομπάζων ἐγαυρία
καὶ κατεβήκαμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὰ θεωρεῖα,
κι' ἀμέσως ἐκαθίσταμε σ' τὰς ἑδρας τῶν πατέρων
νὰ συσχεθοῦμε λαϊκῶς τοῦ τόπου τὸ συμφέρον,
καὶ κρῖμα ποῦ δὲν βρέθηκες ἐκεῖ, βρὲ λιμαδόρο,
νὰ κάνης μ' ἄλλους λαϊκοὺς καὶ σὺ τὸν βουλευφόρο.

Τοῦ Κόντε τοῦ νοήμονος πολὺ τοῦ κακοφάνη
τοῦ Λαπαθιώτ' ἡ προσβολὴ κι' ἀπόφασι τὸ κάνει
νὰ μὴ ξανάμψῃ σ' τὴν Βουλὴ καὶ νὰ μᾶς βάλῃ γνῶσι
ἂν ὁ τῶν ὅπλων Ὑπουργὸς παραίτησιν δὲν δώσῃ.

Φοβερὸς καὶ πάλι σάλος
καὶ παράποτε μεγάλος,
κι' ὅλοι σκούζουν ὀλοένα:
κὺρ Θανάσης μὲ τὸ πένα,
Λαπαθιώτης μὲ τὸ πάλια
φέρουν ντράβαλα μεγάλα.

Ὅλοι τρέχουν ἄνω κάτω,
βόμβος σ' τὸ Σερασκεράτο,
βόμβος καὶ σ' τὰ καφεγεῖα,
συζητήσεις, ἀγωνία.

Οὐχ ἦττον κι' ὁ Θανάσης
μὲ τὰς πολλὰς ὠδύνας

ἐπεξηγεῖ τὰς φράσεις
τῶν προσβολῶν ἐκεῖνας.

Κι' αὐτὸς τοῦ ναργιλέ του πετᾷ τὸ τουμπεκί,
καὶ δυσφοροῦν πολῖται,
καὶ δυσφοροῦν ὀπλίται,
καὶ μένουν σ' τοὺς στρατῶνας ἐν ἐπιφυλακῇ.

Ὁ Κυριακούλης σοβαρὸς χωρὶς μιλιὰ σ' τὸ στόμα
τραβᾷ γιὰ τὸ Παλάτι,
κι' ὁ μονοκόμματος Ἀρχὰς πηγαίνει μὲ τὸν Ρόμα
σ' τὸ σπῖτι τοῦ Κορφιᾶτη.

Τὸν λὲν ἄστερα τῆς Βουλῆς, σωτήρα σ' τοὺς σωτήρας,
πῶς ἡ Βουλὴ χωρὶς αὐτὸν τίποτα δὲν σημαίνει,
ἀλλ' ὅμως μονοκόμματος κι' ὁ Κόντες τῆς Κερκίρας
σ' τὴν πρώτη τὴν ἀπόφασι καὶ πάλιν ἐπιμένει.

Ἄστα τοῦτα τὰ γεινάκια
κι' ἔλα φίλα μᾶς σ' τὰ μάτια.
Ἐλὰ σ' τὴν Βουλὴ σὰν πρώτα
νὰ περᾶς τῶν καὶ κότα.

Ὅμως ὅλα πᾶν τοῦ κακού...
δὲν ἀκούει τέτοια, τζόγια
μήτε Κόντε Ρόμα λόγια,
μήτε Τριανταφυλλάκου.

Ἄλλ' ὅταν ἴδαν κι' αὐτοὶ πῶς τίποτα δὲν κάνουν
καὶ λόγια μόνον χάνουν,
σ' τοῦ Κυριακούλη γύρισαν νὰ ποῦν τὰ γεγονότα,
καὶ τσὰτ τοὺς ἐβγάλανε μὲ μπόλικα πισκότα.

Σιγᾷ τὸ Βουλευτήριον, μήτε κτυπᾷ κουδούνι...
τοῦ Θεοτόκη τραχηλὸς ξυγὼν δὲν υποφέρει,
κι' ὁ Ράλλης μονοκόμματος τεντάνει τὸ ρουθόφι
σὰν τὸ καθάριο τῆλογο νὰ μυρισθῇ τᾶγέρι.

Πηγαίνουν' στον Κορφιάτη
και μερικοί σπαθάτοι.
Τις τὰς κοπιᾶστε μέσα... Κόντε, καλημερούδια...
τί θέλετ' ἐδῶ πέρα;... νὰ ψάλωμε τραγούδια...

Πέστε λοιπὸν ν' ἀκούσω... τὸν Ὑπουργὸ συχῶρα,
παραίτα τὸ γεινάτι καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
ἔλα' στὸ Παρλαμέντο κι' ὁ Λαπαθιώτης τώρα
θὰ πῇ γιὰ σὲ πῶς ἔχεις καὶ παραέχεις νοῦ.

Μὴ τοὺς λόγους μας αὐτοὺς ἐπιμόνως ἀποκρούσης,
καὶ νοήμονα πολὺ
σὲ νομίζει κι' ἡ Βουλὴ,
τὸ νοῆμον τὸ κοινὸν κι' ἡ φρουρὰ τῆς πρωτευούσης.

Ὅχι, τοῦ λὲν οἱ φίλοι,
ποῦχουν καὶ μὲν' στὰ χεῖλη,
μὴν πᾶς' στὸ Παρλαμέντο
ἂν δὲν παραιτηθῇ,
κι' ὡς τρίζῃ — σακραμέντο —
σπιροῦνι καὶ σπαθί.

Ἄν πᾶς καὶ πάλι' στὴ Βουλὴ δὲν θάσαι' στὰ σωστά σου,
καὶ μονοκόμματος καὶ σὺ' στὴν πρώτη γνώμη στάσου.
Κι' ὁ Κόντες μονοκόμματος λαλεῖ πρὸς τοὺς φιλάτους
καὶ τοὺς ἀτέγκτους φίλους του καὶ τοὺς μονοκομμάτους.

Τὸ γεινάτι τοῦ Κορφιάτη.

Φίλοι μου μονοκόμματοι,
ποῦ τόσαι μ' ἐνθυμίζετε,
κι' ἐν πνεύματι καὶ στόματι
ποιμένα με νομίζετε,
νὰ ξαναπάω' στὴ Βουλὴ δὲν ἔρχεται, δὲν στέκει...
τελείωσαν τὰ ψέγματα, κομμένο τὸ γελέκι.

Κι' ἂν μοῦ' μιλήσουν, τζόγιας μου, καὶ μέσ' ἀπ' τὸ Παλάτι
γιαμὰ θὰ μείνω στάτου' στὸ πρῶτο μου γεινάτι.
Τέλειωσε... τὴν ἀπόφασιν τὴν πῆρα ποῦ τὴν πῆρα,
καὶ δὲν ἀκούω τίποτα... θὰ δεῖξω χαρακτῆρα.

Ἄμάν, τοῦ λένε κι' Ὑπουργοί,
καὶ δῶσε τόπο' στὴν ὀργή,
ἐκεῖνος ὅμως ἀπαντᾷ: γιὰ' μένα πέρα βρέχει
κι' ἄμάν ζαμάν δὲν ἔχει.

Δὲν πείθομαι σὲ κανένος τὰ λόγια καὶ τὰ χάρδια,
ὀριστικῶς ἀποχωρῶ κι' ἀφίγω τὸ κοπάδι,
θὰ ξαναπάω' στοὺς Κορφούς νὰ ξανακάνω λάδια
ὡς ὅτου' στὸ Ρωμαῖκο νὰ γίνουν ὅλα λάδι.

Ὑπουργικά Συμβούλια, κατακλυσμός, συντέλεια,
παρακαλοῦν τὸν Βασιλεῖα γιὰ νὰ τὰ συμβιάσῃ,
κι' ἐκεῖνος πάει κι' ἔρχεται μέσ' ἀπὸ τὴν Δεκέλεια,
κι' ἐγὼ πηγαίνω γιὰ παπᾶ νάλθῃ νὰ μᾶς διαβάσῃ.

Οὐχ ἦττον, Περικλέτο μου, τὸ σκάφος πάει ντρίτα
ἐν μέσῳ τόσης κρίσεως καὶ κλύδωνος δεινοῦ,
κι' ὁ Θεοτόκης μὴ παληὰ μαδοῦσε μαργαρίτα
καὶ τὴν ῥωτοῦσε μοναχός: ἔχω δὲν ἔχω νοῦ;

Ὅταν ἀκούετ' ἔξαφνα νὰ τοῦ' μιλῇ μὴ γλῶσσα:
ἂν πᾶς ἀμέσως' στὴ Βουλὴ θὰ τᾶχῃς τετρακόσα.

Καιρός, ξυλέννε μπουνταλᾶ,
μεγάλῃς ἱστορίας,
καὶ διαδίδονται πολλὰ
περὶ δικτατορίας.

Ὅμως ἐγώ, ποῦ δέομαι σὲ κάθε μας προπάτορα,
φωνάζω, Περικλέτο μου, σὲ κάθε συμπολίτη
πῶς ἔνα βλέπω σήμερα σατράπην καὶ δικτάτορα,
τὸ πνεῦμα τοῦ προπάτορος Ζωρζῆ Δρομοκαίτη.

Σηκόνω δὲ καὶ τὸ δεξι καὶ τὸ ξερβί μου χέρι
κι' ἐπεύχομαι νυχθημερόν
εἰς ἓνα κρίσιμον καιρὸν
νὰ πρυτανεύσ' ἡ φρόνησις κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Καὶ τοῦ Στρατοῦ τὸν Σύνδεσμον ἐνθουσιώδης ψάλλω,
ὅπου διέρχεται πολλὰς ἀκάνθας καὶ τριβόλους,
κι' ἂν λείψῃ σήμερα κι' αὐτὸς, δὲν μένει τίποτ' ἄλλο,
παρὰ νὰ διαλύσωμεν στρατεύματα καὶ στόλους,
καὶ γιὰ τῆς βρώμας τῆς κοιλιᾶς νὰ ζοῦμε καὶ τὰ βρώματα
καὶ νᾶναι γιὰ καμὰρι μας μούντζαις καὶ μουντζουρώματα.

Κι' ὁ Περικλέτος ὁ νωδὸς ψάλλει τὴν μῆνιν εὐφροδῶς.

Τὴν μῆνιν ᾄειδε, Θεά, Κορφιάτη — Λαπαθιώτη,
ποῦ τὴν δουλειὰ σταμάτησε τῆς ἐθνικῆς γαλιάνδρας,
καὶ τὸ τσερβέλο' γάνωσε τοῦ κάθε πατριώτη,
καὶ τῶν κομμάτων ἔδειξε μονοκομμάτους ἄνδρας.

Τὴν μῆνιν ᾄειδε, Θεά καλλικελάδου στόματος,
ποῦ τόσαις μέραις ἔκανε τὸ βῆμα νὰ σιγήσῃ,
γιατὶ κανέναν ἀτέγκτος, κανέναν μονοκόμματος
δὲν θέλει κάπως νὰ καμφθῇ καὶ κάπως νὰ λυγίσῃ.

Αὐτὴν τὴν μῆνιν ᾄειδε, Θεά μου κουσκουσούρα,
ὅπου' στῆς Ψωροκόστενας ξεσπάει τὴν καμποῦρα,
ποῦ τόσαις μέραις βάλθηκε' στὰ πόδια νὰ μᾶς λῶσῃ,
ποῦ πέντε μέραις πέρασαν κι' ἀκόμα νὰ τελειώσῃ.

Τὴν μῆνιν ᾄειδε, Θεά, ποῦ τῶν Μουσῶν ἀνάσσει,
τὴν μῆνιν τὴν τρομακτικὴν, ποῦ τρώμαξε κι' ἐμένα,
ποῦ τὸ μαρκοῦται πέταξε κι' ὁ καψερὸς Θανάσης
καὶ νέο νομοσχέδιο δὲν σκάρωσε κανένα.

Τὴν μῆνιν ᾄειδε, Θεά, Κορφιάτη — Λαπαθιώτη,
ποῦ τόσο πείσμα γέννησε κι' ὅλο θυμὸς ἀφρίζει,
κι' ὁ χρυσομάλλης Ἀχιλλεύς, ὁ Πάλλης δηλονότι,
πολλὰ κι' αὐτὸς κατὰ θυμὸν καὶ φρένα μερμηρίζει.

Τὴν μῆνιν ᾄειδε, Θεά, με θλιβερό τραγούδι,
ποῦ τόσα διαδίδονται στοὺς καφενέδες ῥήματα,
καὶ λένε πῶς δικτάτορα θὰ φέρουν τὸν Σκουλούδη
μῆπως μᾶς κἀνὴ δάνειον ἀπὸ δὲκα τοῦ χορήματα.

Κλυθὶ μεν, ἀργυρότοξε, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ὅς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας, Τσινέδοιο τ' ἀνάσσεις.
Κλυθὶ μεν, ἀργυρότοξε, ποῦ λάμπεις φωτοβόλος
ἐκεῖ' στὴν Ἀκαδημειαν ζωὴ καὶ σφρίγος ὅλος,
ποῦ μπρὸς εἰς τὴν γλαυκῶπιδα γυμνὰ προτείνεις μέλη,
κι' ἀνάδειξες νοήμονας κι' ἐμᾶς καὶ τοὺς ἐν τέλει.